

בלי מורא

בלי משוא פנים

2' 4/2

שנפלו בדרך. הם הרגישו בלבם שמהו גדול וחדש נולד בחברה זו. משהו שיש לטפח אותו ולשמור עליו. משהו שיש להנחילו לצעירי הגדול בעורף.

מה היה משהו זה?

היתה זאת השאיפה הלוהטת לשלום. למצב בו אין הברזל המתמשע גופות חיים. והצד השני של שאיפה זו: הנכונות ללכת בראש. שוב ושוב ושוב. כשיש צורך להגן על המדינה ועל בניה.

היתה זאת השאיפה למדינה שתהיה טהורה יותר ממדינות אחרות. מדינה שלא ישלטו בה אנוכיות ואי-צדק. מדינה ללא מדכאים ומדוכאים. מדינה שתמשיך בחיי יום-יום את האחוה הנהדרת של המשפחה הלוהמת.

והיתה זאת השאיפה לאמת — זו המתעבת את המליצה הנכונה. את השקרים המוסכמים. את ההידדיום המזויף של הנצלן המשתמט.

באותם הימים. בסערת המלחמה. כתב אחד מחברי המערכת. חילל מחיללי החזית. את השורות הבאות כצוואתו של לוחם:

... ואם בכל זאת רוצה את דבר אחרון.
מאותם הדברים שאפשר להרהר בהם לפעמים:
נסי חברה. לחנך בני-אדם שלמים.
יפים. אצילים וחופשים מכפי שהיינו.
נסי נא לפעול. ככל שתוכלי. למען
עולם שיקום.
עולם בו יהלם קול הקרב.
בו החופש יוליד את היופי.
עולם שצירו — האדם.

איש מאתנו אינו יכול לשפוט אם אמנם עמדנו בהתחייבות זו. או שמא היינו פשרנים או עקשנים מדי. אולם בהיכנסנו לעשור השני — של המדינה הגדולה ושל מערכת קטנה זו — מוטב שנזכיר לעצמנו את הימים ההם. את געגועיהם והחלטותיהם.

ברוח זו אנו מגישים לך גליון זה. הוא יזכיר לך דברים שהיו. לא רק את המאורעות. אלא גם את הרוח שהולידה אותם. זו שפעמה בלבך. בלבנו. בלב אומה שלמה.

גם להבא תהיה היא המצפן הטוב ביותר.

העולם הזה

מזכיר

שבוע גדול הוא לכולנו — שבוע של התרוממות הנפש מעל ליומיומיות אפורה. שבוע של שמחה וחשבון-הנפש.

רשאים אנו לשמוח. כי הנה החזקנו מעמד. הארץ פורחת והמדינה קיימת. כולנו תרמנו תרומה להישג זה — איש-איש כדרכו ויכולתו. לכולנו מותר להתגאות בו.

חייבים אנו בחשבון-הנפש. כיחידים וכציבור חייבים אנחנו לשאול את עצמנו:

האם נשארנו נאמנים לאידיאלים שעמדו לנגד עינינו לפני עשר שנים?

האם נשארנו ראויים לאותם שמסרו את חייהם למעננו?
האם היינו כפי שרצינו להיות?

במשך שבוע זה מותר לנו לשכוח את הצללים. ולזכור רק זאת: במקום שיש צללים שם יש שמש.

שמש זו. בלב האומה היא זורחת. שהרי לולא נשאנו את עינינו לדברים גדולים לולא נכספנו בלבנו לטוב. ליפה ולנאצל — לא היינו מרגישים כלל בליקויים המטרידים את מנוחתנו הפנימית. לא את כל האידיאלים הגשמיים. לא כל אשר קיוונו לו. בא והיה. אולם מדינה זו. שהושקתה בדם טובי בניה. צומחת וחיה. כל הטעון תיקון. בידנו לתקנו. ועצם היכולת הזאת. מקור היא לשמחה אינסופית.

כי זהו לב לבו של החג הזה: שאנו אדונים לגורלנו.

המדינה גדולה כגודלנו. קטנה כקטנותנו.

זהו משמעה של חרות. זהו מחירה. יזהו פריה.

לגבינו. חברי מערכת זו. החג הגדול נושא בחובו חג קטן נוסף. העשור הגדול של המדינה מתמזג עם עשור קטן משלנו. כי מערכת זו היא בת מלחמת תש-ח. יצירת כפיהם של הימים ההם. במחנה לובשי-החאקי הכירו ראשוני חבריה זה את זה. ומן המחנה הגדול ינקו את החלטה לפעול יחדיו ולנסות לבטא בימי שלום את אשר הרגישו הכל בימי הקרב.

הם הסתכלו סביבם. הם ראו את חבריהם. עכברי החזית. שנש-ארו במקרה בחיים בתום הימים הנוראים. הם זכרו את אותם

